

Til

Kirkerådet

post.kirkeradet@kirken.no

**Innspill til høring
vedr fordelingsnøkkel mellom bispedømmerådene
av tilskudd til menighetsprestetjeneste**

Bodø 31.10.2018

Det er rimelig at fordelingsnøkkel gjennomgås jevnlig, og at det justeres på bakgrunn av den virkeligheten prestatetjenesten møter. Da er det selvsagt viktig at modellene gir et gjenkjennelig bilde av virkeligheten. Forhåpentlig kan modellen forbedres slik at den gir et mer gjenkjennelig bilde for hele kirke-Norge.

Som domprost i Bodø, ser jeg at fordelingsmodellen ikke godt nok fanger opp den virkeligheten som menighetsliv og prestatetjeneste møter i vår del av kirke-Norge, og ønsker å melde tilbake på 2 punkter:

- Vi har mange **øysamfunn**. Værøy, Røst, Helligvær, Landegode, Givær, Kjerringøy, Støtt, Bolga og Meløy er de øysamfunnene domprostiets prester betjener. Værøy og Røst står i en særstilling – det er fly/helikopter-transport eller fergereiser som normalt tar fra 3-5 timer, avhengig av rute. Reiser medfører også overnatting. Dette er livskraftige samfunn med store bedrifter som ivaretar viktige næringer, fiskeri og havbruk. Øysamfunnene har en unik kultur og vanskelig å sammenlikne med mange andre lokalsamfunn i Norge. Ved å bruke fly/helikopter sparer vi tid for prestatetjenesten, men for å forvalte budsjettene bruker vi ferge så langt det er mulig. I dag er det faste prester på begge øyene, som også har tjenesteperioder på fastlandet – for å avlaste prestatetjenesten i de tettest befolkede områdene. Det er en særegen prestatetjeneste med rammer som det ikke finnes mange paralleller til. Det lar seg teknisk ikke gjøre å betjene begge øyene med samme prest, fordi rutegående tilbud ikke er godt nok. Skal vi være kirke i hele landet hører øysamfunnene med. Det må modellene ta høyde for.
- I rapporten tematiseres storbyutfordringene særlig. Det er viktig. Men det vil også være riktig å tematisere **utkantutfordringene**. I en del lokalsamfunn i vårt område ser vi utarming av samfunnet når «de ressurssterke» flytter, og de som blir igjen har større sårbarhet på en rekke områder. Det er annerledes utfordringer enn i storbyene, men de er reelle for dem som opplever dem. Derfor er det uheldig at ambisjonen om å måle også inntektsnivå i kommunene, ble lagt bort – det ville vært en nyttig faktor for å finne sårbarhet også i de små lokalsamfunnene. Vi vet at en rekke parametre for sårbarhet i befolkningen er høyere i en del utkantsamfunn i de nordlige bispedømmene enn i landet som helhet, det gjelder sykdom, rus, barnevernssaker, utdanningsnivå, sysselsetting og selvmordsrate. Jfr Bente Aasjords foredrag 12.09.2018, med henvisning til Nordisk ministerråds statusrapport for levekår 2018 m.m.

Mvh,

Elin Vangen, domprost i Bodø

ev259@kirken.no

92215766